

til Ministeriet. Jeg skal da bestræbe mig for, at en saadan Undersøgelse, som Thinget derved har yttret Ønske om, maa blive foretaget saaledes, at der deraf kan fremkomme et i enhver Henseende saa reent og klart og retfærdigt Resultat som muligt.

Fischer: Efter den Udtalelse, som vi nu have hørt af den ærede Finantsminister, forekommer det mig, at denne Sag foreligger paa en ganske anden Maade for os, end da vi havde den til 1ste Behandling. Den daværende Finantsminister udtalte med stor Bestemthed her i Thinget, at han var af den Overbeviisning, at der ikke var Noget at gjøre ved Sagen, og at der ikke burde gjøres Noget i den. Den daværende ærede Finantsminister erklærede, at han gjentagne Gange havde havt Leilighed til at gjøre sig kendskt med Sagen, og at han var kommen til en bestemt Overbeviisning med Hensyn til samme. Under saadanne Omstændigheder vilde det efter min Mening ikke have været rigtigt, at vi havde vedtaget en Henviisning af Sagen til Finantsministeren, thi det vilde have været en Henviisning af en Sag til en Mand, der allerede havde en bestemt og fast Overbeviisning om, at der ikke var Noget ved den at gjøre, og som allerede havde udtalt denne Overbeviisning paa en meget bindende Maade, hvorfor det var at forudsæ, at Henviisningen vilde være bleven uden Resultat. Den nuværende ærede Finantsminister har derimod stillet sig paa en heelt anden Maade til Sagen, og, da han har maattet erkende, at han ikke er fuldstændig inde i den, saa forekommer det mig, at vi alle — det ærede Mindretal ogsaa — maa ønske, at Sagen bliver underkastet en ny Undersøgelse, forat vi derefter kunne blive istand til med Sikkerhed at dømme i den. Dersom man nu slutter Sagen ved at vise den fra sig, saa vil der ikke desto mindre være Tvivl tilbage om, hvorvidt der dog ikke var Noget, som burde gjøres i samme. Jeg vil derfor henstille til det ærede Mindretal, om det ikke efter de nu forandrede Forhold vil slutte sig til Fleertallets Indstilling og ligeledes anmode Finantsministeren om at tage Sagen i sin Haand, om at undersøge den upartisk og derefter at forelægge Rigsdagen

Resultatet. Efter Omstændighederne er dette, saavidt jeg skønner, den eneste Vej, ad hvilken denne langvarige Sag endelig kan bringes til Ro.

Sonne: Jeg ønsker blot at takke den høitagtede Finantsminister for den Velvillie, hvormed han har udtalt sig om denne Sag. Jeg forlanger ikke Andet, end at Sagen maa blive undersøgt, og at der da i Henhold til Undersøgelsens Resultat maa skee disse Huusmænd Retfærdighed. Jeg forlanger ingen Begunstigelser for dem; jeg forlanger ikke Andet, end hvad der er retfærdigt og rigtigt ligeoverfor dem saavel for deres Skyld som for Statens.

Sonne: Jeg maa beklage, at den høitagtede Finantsminister, hvad der dog slet ikke kan forundre Noget, ikke har havt Leilighed til før denne Sags Behandling at sætte sig ind i den. Dersom han havde havt Leilighed dertil, saa tvivler jeg aldeles ikke om, at han vilde have indtaget en anden Stilling til Sagen end den, som han nu indtager. Jeg kan ikke misunde den høitagtede Minister, at han faaer med denne Sag at gjøre og skal undersøge den, men jeg har den faste Overbeviisning, at det ikke kan og ikke vil lede til Andet end til vidtløftige og besværlige Forhandlinger og derhos mulig til at forvikle Forholdene endnu mere end tidligere. Jeg finder derfor ingen Anledning til at tage mit Forslag tilbage, men maa henstille til de ærede Medlemmer, om de ville stemme derfor eller ikke.

Formanden: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at der ved Afstemningen kun vil blive Tale om Henviisning eller ikke Henviisning af Sagen til Finantsministeren. De Herrer, der ville være imod dens Henviisning, ville jo være dem, der slutte sig til den ærede Taler, der nu satte sig.

Sehmann: Jeg skal kun tillade mig at bringe i Erindring, at jeg under denne Sags 1ste Behandling gjorde mig Umage for at paavise, at der her virkelig var Anledning til